

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

V. De seditione, quae Alexandriae facta est ob ordinationem Proterii: & de ea, quae contigit Hierosolymis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

συνόδῳ παλαιότατον, δημηγορήσας τε αὐτῷ ἐπανέειπε. καὶ πάλιν συμβάσειν ἰσθναλίος τε καὶ μαξιμουσὸν παρὰ τῶν κατ' αὐτοὺς ἐπαρχῶν διώκησαν, καὶ θεοδώριον καὶ ἰβας ἀνεκλήθησαν, καὶ ἕτερα κεινῆς, ἄπερ ὡς ἐφθην εἶπεν, μετ' αὐτὴν τὴν ἰσορίαν ἐγγράφαι. ἐδόκει δὲ καὶ τὸν θρόνον τῆς νέας ῥώμης ἐκ τῶν διδραχμῶν τῆς πρεσβυτέρας ῥώμης, ἢ ἄλλων τὰ πρεσβεία φέρειν.

Anodo interfuit, & oratione ad Episcopos habita, mox recessit. Juvenalis item & Maximus controversias, quæ inter ipsos erant de quibusdam provinciis, certis conventionibus diremerunt. Præterea Theodoritus & Ibas restituti sunt in integrum. Alia quoque tractata sunt, quæ ut supra dixi, ad calcem hujus libri scripta Lector inveniet. Denique decretum est, ut sedes Archiepiscopalis Junioris Romæ, eo quod secunda sit post seniore[m] Romam, prærogativam supra reliquas sedes obtineat.

Κεφ. ε΄.

Περὶ τῆς Ἰουλιανῆς ἑρέσεως ἐν ἀλεξανδρείᾳ, χάρις τῆς χειροτονίας προτερίου, ἡμοιωμένη ἐν ἱεροσολύμοις.

ἘΠΙ τῆσδε δίοσκον μὲν τὴν γαλσηνῶν τῶν παφλαγονῶν οἰκίην κατακείνεται παρ' ἑτέρῳ ἢ τῷ ἐπισκοπιῷ, καὶ φωνοῦν τῆς συνόδου, τῆς ἀλεξανδρείων κληρονομήσας ἐπειδὴ τὸν οἰκίον κατελήθηθ' ἄλλοθεν, μέγιστον καὶ ἀνόποιον τὰραχον τῶν δήμων διάνεση πρὸς διαφορὰς κυμαινομένη γνώμας. αἱ μὲν γὰρ δίοσκορον ἐπέστην, οἱ ἄλλοι δὲ ἐπὶ τοῖς τοιαύτοις γίνεσθαι οἱ παρ' ἑτέροις μάλα γενικῶς ἀντίχοντο, ὡς καὶ πολλὰ καὶ ἀνήκεστα παρ' ἑτέροις ἰσορίαι ἐν παλαιῶν ὀρίων, φθῆναι τινικαῦτα τὴν ἀλεξανδρείαν τῆς θηβαίων ἐπαρχίας, ἰδὲ ἐν τῷ δῆμονόμοσε κατὰ τῶν δευτέρων χωρῆντα. τῆς τε στρατιωτικῆς δυνάμεως τὴν ἑσάν διακαλύειν βεβηλωμένης, λίθων βολαῖς ἀντὶς χρῆσασθαι ἤθελασθαι τε τῆσδε καὶ ἀνά τὸ ἱερὸν τὸ παλαιὸν σαράπιδον ἀναδραμοντάς ἐν πολυρκῆσαι, καὶ πάλιν ζῶντας παρ' ἑτέροις ταῦτα τε τὸν βασιλεῖα ματόντα, διαχίλις ἰσολέκτες ἐμπέμψαι καὶ τε πιδύματα ἐπιτυχόντας ἐριδοδρομήσαι, ὡς ἀνατὴν ἐκ τῶν ἡμερῶν τῆς μεγαλειότητος ἀλεξανδρείων παρ' ἑτέροις πόλιν. καὶ καθὲν τῶν στρατιωτικῶν παρρηγιῶν ἕσεται γαμειὰς καὶ θυλατέρας τῶν ἀλεξανδρείων, τῶν παρ' ἑτέροις πολλὰ δεινότερα προελθεῖν ὑπερόντε δειθῆναι τὸν δῆμον Ἐφλωρεῖ τῶν στρατιωτικῶν ταγματῶν ἡγεμῶνα, ὁμῆτε καὶ τὴν πολιτικὴν διέπνοιαν δεχθῆναι, ἀνατὴν ἰπποδρομίαν ἀλλοθεντα, ὡς καταπαρ' ἑτέροις ἀντὶς τὴν τῆς σιλησίας χορηγίαν, ἢ πρὸς αὐτῶν ἀφῆθη, τὰ τε βασιλεία, καὶ τὴν θείαν, καὶ ὅσα διὰ τὴν

CAP. V.

De seditione, qua Alexandria facta est ob ordinationem Proterii: & de ea, quæ contigit Hierosolymis.

Post hæc Dioscorus quidem in urbem Paphlagoniæ Gangram est relegatus: Proterius verò communi totius synodi suffragio Alexandrinum Episcopatum sortitur. Qui cum sedem suam capessivisset, ingens atque intolerabilis exortus est tumultus in civitate, populo in diversas sententias distracto. Alii enim Dioscorum requebant, ut in hujusmodi occasionibus fieri solet. Alii Proterium pertinaciter defendebant: Adeo ut multa admodum gravia, ac prope infabilia inde proflexerint. Certè Priscus Rhetor in historia sua scribit, his temporibus venisse se Alexandriam ex provincia Thebaide, & populi multitudinem impetum in Magistratus facientem vidisse. Cumque milites seditionem inhibere vellent, populum eos lapidibus appetivisse & in fugam vertisse: & cum milites in templum quod olim fuerat Setapidis, se recepissent, populum eos illic obsedisse & vivos concremassè. Ea re cognita, Imperatorem duo millia militum, qui recens conscripti erant, eo misisse: qui secundo vento usi, adeo prosperè navigarunt, ut sexta post die ad magnam Alexandrinorum urbem appulerint. Deinde cum milites petulantius illuderent uxoribus & filiabus Alexandrinorum, multò graviora quam antehac perpetrata esse. Tandem verò populum in circo congregatum, rogasse Florum, qui tunc dux rei militaris per Ægyptum, & præfectus simul erat Alexandria, ut præhibitionem Annonæ quam ipsis ademerat, restitui curaret, balnea item ac spectacula, & quæcunque ipsis

ablata fuerant ob seditionem ab ipsis A
 concitatam. Florum verò, suafu & Con-
 cilio Prisci Rhetoris in conspectum po-
 puli prodidisse, seque id facturum pro-
 misisse, atque ita seditionem paulatim
 dissolvissè. Sed neque solitudo, quæ
 est juxta Hierosolymam, tranquillo in
 statu erat. Etenim nonnulli ex Mona-
 chis, qui Concilio interfuerant, & con-
 trariam ejus decretis opinionem imbi-
 berant, in Palestinam venerunt: fidem-
 que proditam conquesti, univertos
 Monachos concitare atque inflamma-
 re cœperunt. Et quoniam Juvenalis
 propriam sedem receperat, cumque à
 se ditiosis compelleretur, ut sententiam
 suam retractaret, atque Anathemate
 damnaret, ad urbem regiam contem-
 derat, ii, qui Chalcedonenfi synodo
 contraria sentiebant, uti supra dixi, in
 unum cœuentes, in Ecclesia sanctæ Re-
 surrectionis Episcopum ordinant The-
 odosium, cum qui in Chalcedonenfi
 synodo maximos tumultus excitave-
 rat, primusque ipsis de eadem synodo
 nuntiaverat. De quo postea Mona-
 chi Palestinæ cum ad Alcisonem scri-
 berent, hæc retulerunt: eum cum à
 proprio Episcopo in maleficiis depre-
 hensus esset, Monasterio suo expul-
 sum fuisse: cumque Alexandriam ven-
 nisset, adortum esse Dioscorum, & tan-
 quam seditiosum multis concisum ver-
 beribus, & camelo impositum per uni-
 versam urbem, instar malefici, tradu-
 ctum fuisse. Ad hunc igitur multi ex
 urbibus trium Palestinarum acceden-
 tes, Episcopos ab illo sibi ordinari cura-
 runt. Inter quos fuit Petrus quidam
 oriundus ex Hiberia, cui Majumæ,
 quod oppidum est juxta urbem Gazæ-
 orum, Episcopatus commissus est.
 Hæc ubi comperit Marcianus, primò
 quidem Theodosium ad se in comi-
 tatum perducere jubet. Deinde Juve-
 nalem mittit, ut ea quæ gesta fuerant,
 corrigeret: Mandans ut cunctos, qui
 à Theodosio ordinati fuerant, expelle-
 ret. Post adventum igitur Juvenalis,
 multa tristitia atque acerba contigerunt,
 cum ex utraque parte fierent quæcun-
 que furor ipsis suggererebat. Quippe
 invidus, Deoque invisus Dæmon, u-
 nius litteræ mutationem adeò maligne
 commentus ac perperam inter preta-
 tus fuerat, ut cum unius litteræ prola-
 tio alteram omnino simul inducat, mul-
 tum tamen inter eas esse discriminis, &
 sensus utriusque ex diametro inter se
 pugnare, ac sese invicem perimere

χρομένην παρ' αὐτῶν ἀταξίαν ἀπεκόπηται
 καὶ ἔτιως τὸν Φλώρον ἐσηγήσθη τῆ αὐτῆς Φαί-
 λατῶ δὴ μὲν, ὑποχάσθη ταῦτα καὶ τὴν ἐπι-
 πρὸς βραχὺ διαλύσασα, ἀλλ' ἐδὲ τῆς τῆν ἐπι-
 μοντὴν πρὸς τὰ ἱεροσόλυμα, ἡν ἠρεμίαν ἐπέ-
 ἔνοι γδ' τῶν μοναχῶν τῶν ἀνά τὴν σωδοσίαν
 ρεθέντων, καὶ ταναπία ταύτην βεληθέντων Φε-
 νῶν, πρὸς τὴν παλαιστίνην ἀφικεν. καὶ πρὸς
 σίαν τ' πῖσεως ὀδυρόμενοι, τὸ μοναχικὸν
 σπυρδον ἀναρρίπτισαι καὶ ἀνασοῦσθαι. καὶ ἐπι-
 δήπερ ἰβενάλιον τὸν οἰκίον καλεῖται Φε-
 νον, ἐβιαζόμενον παρατῶν ἀνασπυρδῶν
 οἰκία ἀνασκευάσαι τε καὶ ἀναθεματῶσαι
 καὶ τὴν βασιλείως πόλιν ἀνέθεραμεν, ὅτι δὲ
 τεροὶ ταναπία τῆς ἐν καλχηδόνι συνόδου, ὡς
 ἀνώτερον εἰρηκαμεν, Φρονητῆς, χειρῶν ἐπι-
 ἀνά τὴν ἀγίαν ἀνάστασιν Θεοδοσίον, τὸν μα-
 λιστα κυκλήσασα τὴν ἐν καλχηδόνι συνόδου
 τὸν καὶ πρῶτον ἀεὶ ταύτης αὐτοῖς ἀγέλειαν
 ἀεὶ ἔστρενον τὸ ἐν παλαιστίνῃ μοναχικὸν πρὸς
 ἀκλίσινα γράφον εἰσηκεν, ὡς ἐπὶ τῶν οἰκί-
 ἐπισκοπῶν ἐπι κακῆραῖς ἀλῆς, τῶ καὶ αὐτῶν
 ἀπηλάθῃ μοναχεῖς, καὶ ὅτι γε καὶ τὴν
 λεξάνδρου γρόμενον ἀπελάβετο τῶ διουσκ-
 ρου, καὶ πολλοῖς ὡς φασιώδης καταξάνθη
 πληγαῖς, ἐπὶ καμῆλα ἴσα κακῆραῖς, ἀνα-
 τὴν πόλιν ἀεθνήχθη. πρὸς ὃν πολλοὶ τῶ
 ἐν παλαιστίνῃσι πόλεων ἀφικνέμενοι, χει-
 ροβονείδης σφίσι ἐπισκοπῶν παρεσκευάσθη
 ἐν οἷς καθεστῆκα καὶ πέτετο ὁ εἰς ἱερῆας, τῶ
 καλεῖται μαίμα τῶ πρὸς τὴν γαζαίων πόλιν
 τῶς οἰακαστῆς ἐπισκοπῆς πρὸς τοῦτο, ἀπερ
 πειδὴ μαρκιανὸς ἐγνω, πρῶτα μὲν ἀρχθῆναι
 παρ' αὐτῶν καὶ τὸ σπυρδῶνον τὸν Θεοδοσίον
 κελύει. ἐκπέμπθη τὸν ἰβενάλιον, πρὸς δι-
 ὀρθῶσι τῶν γεγνημένων, ἀπελαθῆναι πα-
 ταστῶς ὑπὸ Θεοδοσίῳ χειρῶν ἐπιθέντας ἐγχε-
 λευσάμενον. καὶ γὰρ τὴν ἀφίξιν ἰβενάλιον
 πολλὰ καὶ ἀνιαρὰ γεγονόσιν ἐκείθεν ἔδει
 προῖόντων, ὅσα περὶ ὁ θυμὸς αὐτοῖς ὑπηγόρευε.
 Ἐβασκάνη καὶ Θεομισῶς δαίμων. ἔτιως ἐπὶ
 γράμματι ὁ ἀλλαγὴν κακῆραῖς τετρα-
 σάντος τε καὶ παρερημνέσασα, ὡς ἐπὶ
 πατέρων τετῶν ἐκφωνήσεως, πάντως ἐπα-
 γέσης ἐν ταῦτα τὸ ἕτερον, πολλὸν τὸ δι-
 ἀλλάθῃον παρα τοῖς πολέοισι νομίζεσθαι,
 καὶ ἀντικεῖ τὰς ἐνοίας ἐκδιαμέτρων Φε-
 ρεσθαι, καὶ ἀλλήλων ἀναιρετικῶς καθεσθαι.

να, ὁ, τε γὰρ ἐν δύο φύσει τὸν χριστὸν ὁμο-
 λογῶν, ἐκ δύο ἀντικεινῶν λέγει, εἶπε ἐν θεότητι
 καὶ ἀνθρωπότητι σιωπολογῶν τὸν χριστὸν,
 ὁμολογῶν ἐκ θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος
 σιωπεθεῖσθαι λέγει. ὁ, τε ἐκ δύο λέγων, τὴν ἐν
 δύο πάλιν ὁμολογίαν ἐπάγει, εἶπε ἐκ θε-
 οτήτος καὶ ἀνθρωπότητος τὸν χριστὸν λέγων
 ἐκ θεότητι καὶ ἀνθρωπότητι ὁμολογεῖ αὐτὸν
 καθεστάναι ἕτε τῆς σαρκὸς ἐς θεότητα μετα-
 βληθείσης, ἕτε αὐτῆς θεότητος ἐς σάρκα
 χωρηθείσης, ἕτε ὧν ἡ ἰσότης ἐν ἑνώσει ὡς διὰ
 τῆς ἐκ δύο φωνῆς ἐπιλήθια νοεῖσθαι προσφ-
 ρως τὴν ἐν δύο, ἕτε διὰ τῆς ἐν δύο τὴν ἐκ δύο, B
 καὶ φάτερον τῶ ἑτέρω μὴ ἀπολιμπάνεσθαι
 ὅπε γε καὶ τὸ παλαιόν, ἕ μόνον τὸ ὅλον ἐκ
 μερῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν μέρεσι τὸ ὅλον γνωρίζ-
 ται καὶ ὁμοῦ ἕτως ἀλλήλων ἀπεχωριῶνται
 ταῦτα νομίζουσιν ἄνθρωποι, σιωπεθεῖσθαι τινὶ
 περὶ τῆς θεοῦ δόξης, ἢ καὶ τὸ ἕτε βέβαιον
 περιληψίμω, ὡς πάσης ἰδέας θανάτου
 περιφρονεῖν, ἢ πρὸς τὴν ἕ ὄντ' ἵνα συγ-
 καλίσθωσιν ὅθεν τὰ λελεγμένα μοι γεγονό-
 σι καὶ ταῦτα μὴ ἔχον ἕτως.

A à plerisque existimentur. Nam qui
 Christum in duabus naturis confitetur,
 illum ex duabus naturis esse aperte di-
 cit. Si quidem dum Christum in deitate
 & humanitate confitetur, ex deitate &
 humanitate eum constare concedit.
 Rursus, qui ex duabus naturis dicit, idē
 consequenter in duabus etiam confite-
 tur. Quippe dum ex deitate & huma-
 nitate Christum esse dicit, in deitate &
 humanitate eum consistere profiterur,
 nec carne in deitatem conversa, nec de-
 itate item in carnem mutata: quarum
 ineffabilis existit unitio. Adeo ut per
 vocē hanc, ex duabus, simul etiam com-
 mode intelligatur in duabus: & per vo-
 cem hanc, in duabus, intelligatur quo-
 que ex duabus, nec alterum distet ab
 altero. Quandoquidem juxta abun-
 dantem loquendi usum, non solum ex
 partibus, verum etiam in partibus to-
 tum cognoscitur. Nihilominus tamen
 hæc inter se adeo esse disjuncta ac sepa-
 rata homines arbitrantur, consuetudine
 quadam de Deo sentiendi, vel certe in-
 ductione animi præoccupati: ut quod-
 vis mortis genus subire malint, quam
 veritati consensum accommodare.
 Atque hinc orta sunt mala, quæ supra
 commemoravi. Verum hæc quidem
 ita se habuere.

Κεφ. 5.

Περὶ τῆς ἡμετέρας ἀνομβρίας, λιμῆ τε καὶ λοιμῆ ὅπως τε
 παραδόξως ἐν τισὶ χώραις αὐτομάτως ἢ γὰρ τῆς καρ-
 πῆς ἰσότητος.

CAP. VI.

De siccitate, & de fame ac peste. Et quomodo in
 quibusdam locis tellus sua sponte
 fructum ediderit.

Υποτέτοις ἢ τοῖς χρόνοις, καὶ ὁμβρίων
 ὑδάτων πᾶσις γέγονεν ἐν τῇ Φρυγίαις,
 γαλατίας τε αὐτῆς καὶ καππαδοκίαις, καὶ κι-
 λικίαις, ὡς ἐνδεία τῶν ἀναγκαίων καὶ ὀλε-
 θριώτερης προφῆς μεταλαμβάνειν τὰς ἀν-
 θρώπων ὅθεν καὶ λοιμὸς γέγονεν ἐνόσεν-
 τε τῇ μεταβολῇ τῆς διαίτης, καὶ οἰδαίνουσι D
 σφίσι ἕ σώματα δι' ὑπερβολὴν τῆς φλε-
 μονῆς, τὰς ὄψεις ἀπέβαλον βηχὸς τε συλ-
 ηγμένης, τελῆσιν τὸν βίον ἀπελίμπανον.
 καὶ τῶ μὲν λοιμοῦ τῶς βοήθειαν ἕξουσι
 οὐκ ἐνν. ἀλλ' ἕ λιμοῦ τοῖς ὑπολειφθεῖ-
 σιν ἢ πάντων σώματα δέδωκε πρὸς ἄνοιαν
 καὶ μὲν τὸ ἀγόνον ἕτ' ἕ προφῆν ἐκ ἕ ἀέρος
 ἐπέβησεν, ἕσα τοῖς ἰσραηλιταῖς μάννα
 προσηγόρυσσαι ἀνά ἕ τὸ ἐξῆς ἕτ' αὐτῶ
 ματως εἰδοκῆσασάτε καρπὸς τελεσιτε-
 γηθῆναι. Ταῦτα καὶ τὴν παλαιστίνων χώραν

Isdem temporibus ingens siccitas
 fuit in utraque Phrygia, & in utraque
 Galatia, Cappadocia ac Cilicia. Adeo
 ut secuta exinde rerum necessaria-
 rum penuria, homines noxiis usi sint
 cibis. Unde pestis etiam exorta est.
 Ex victus enim mutatione in mor-
 bum delapsi, corporibus ob nimiam
 inflammationem tumescentibus oculos
 amittebant: simulque tussi vexati,
 tertio die moriebantur. Ac pestis
 quidem nullum tunc remedium
 potuit inveniri. Contra famem vero,
 iis, qui residui erant, remedium
 præstitit DEI providentia omnium
 conservatrix. Quippe anno illo, qui
 sterilis fuerat, cibus e cælo depluit,
 quod manna vocant, non secus atque
 olim Israelitis. Insequente autem
 anno tellus sua sponte maturos fru-
 ctus protulit. Porro hæc calamitas
 Palæstinam quoque & alias regio-
 pp